

Αθήνα, 16.03.2011

ΕΝΑ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΦΕΡΝΕΙ ΕΛΠΙΔΑ

Τη βδομάδα που μας πέρασε έγινε στη χώρα μας ένα Διεθνές Συνέδριο για το Δημόσιο Χρέος και τις Πολιτικές Λιτότητας στην Ευρώπη, με διοργανωτές τον Συνασπισμό και την Ευρωπαϊκή Αριστερά. Εξήντα περίπου ομιλητές από δώδεκα χώρες της Ευρώπης, με τεκμηριωμένες θέσεις, απέδειξαν, πρώτον ότι στραβά αρμενίζουμε, και δεύτερον, ότι υπάρχει θύρα εξόδου και πορεία προς την ευημερία των λαών.

Με πολύ εντυπωσιακό τρόπο το εξέφρασε αυτό στην παρέμβασή του ο Όσκαρ Λαφοντέν λέγοντας:

- Δέχτηκα να έρθω και να ομιλήσω στο συνέδριο αυτό για να εκφράσω την αλληλεγγύη μου προς τον ελληνικό λαό. Δεν είναι όλοι οι πολιτικοί στην Γερμανία όπως η κυρία Μέρκελ. Αλλά και η πλειονότητα του γερμανικού πληθυσμού σκέφτεται διαφορετικά από την κυρία Μέρκελ. Γιατί από αυτήν την πολιτική που θέλει να επιβάλει στην Ευρώπη, υποφέρει εδώ και μια δεκαετία ο γερμανικός λαός.

Λίγο παρακάτω πρόσθεσε: στο επόμενο ταξίδι της κας Μέρκελ στην Ελλάδα, να την πάτε στους Δελφούς για να μάθει το «γνώθι σ' αυτόν».

Και πρότεινε ως λύσεις την εγκατάλειψη της πολιτικής λιτότητας, την αναδιάρθρωσή του χρέους, και τον έλεγχο των αγορών. Αποκάλυψε δε ότι όταν το 1998, ως Υπουργός Οικονομικών της Γερμανίας, ζήτησε από τους αμερικανούς συναδέλφους του να συνεργαστούν για τον έλεγχο των αγορών, εκείνοι του απάντησαν: Η Wallstreet χρηματοδότησε τον προεκλογικό αγώνα του προέδρου Κλίντον υπό τον όρο να μην αλλάξει τίποτε στην λειτουργία των αγορών.

Κι αυτό συνεχίζεται και σήμερα...!

Η παραπάνω εμπειρία τον οδηγεί στην πρόταση: να απαγορευτεί δια νόμου να χρηματοδοτούν οι τράπεζες τα πολιτικά κόμματα.

Ο Λαφοντέν υπήρξε πολλά χρόνια Πρωθυπουργός στο κρατίδιο Σάαρλαντ, Υπουργός Οικονομικών επί καγκελαρίας του σοσιαλδημοκράτη Schroeder, με τον οποίο διαφώνησε λόγω της πολιτικής για την Ατζέντα 2010 και εκδιώχθηκε ως εκ τούτου από την κυβέρνηση, είναι δε συνιδρυτής του DIE LINKE, που παρουσίασε μεγάλη άνοδο στις τελευταίες ομοσπονδιακές εκλογές της Γερμανίας.

Μου είναι αδύνατον στον περιορισμένο αυτό χώρο να αναφερθώ στα διαμάντια λόγου των συνέδρων χωρίς να τους αδικήσω. Ας μου συγχωρεθεί που θα δώσω βήμα μόνον στους ξένους ομιλητές, μη αναφέροντας τους εξαιρετους λόγους των Ελλήνων που με έκαναν να νιώθω περήφανος για την πρωτοτυπία, την τόλμη και την καθαρή διατύπωση.

Η Μπριγκίτε Ούνγκερ, Οικονομολόγος, Καθηγήτρια στο Πανεπιστήμιο της Ουτρέχτης – Ολλανδία, διατύπωσε την άποψη ότι το πρόβλημα δεν είναι το δημόσιο χρέος, πρόβλημα είναι η συμπεριφορά των εταιρειών αξιολόγησης. Και έθεσε το ερώτημα: δεν είναι αλαζονεία να θέλεις να τιμωρείς λαούς;

Αναλύοντας την εξέλιξη του χρέους από το 1730 μέχρι το 2000, απέδειξε ότι δεν υπάρχει κρίση χρέους, αλλά κρίση του οικονομικού συστήματος. Χρειάζονται (οι Κεφαλαιούχοι) χώροι να βάλουν τα λεφτά τους, τοποθετούν τα χρήματα σε χρηματιστηριακά προϊόντα και όχι σε παραγωγικές επενδύσεις, και αυτό δημιουργεί την κρίση.

Ανέφερε ότι ο Κάιζερ της Γερμανίας (1900) είχε μισθό διακόσιες (200) φορές περισσότερο από τον εργάτη. Σήμερα ένας μάνατζερ παίρνει ένα εκατομμύριο φορές (1.000.000!!) περισσότερο από τον εργάτη. Υπάρχει πρόβλημα ανισότητας που δημιουργεί την κρίση. Και πρότεινε την αποκατάσταση της κατανομής των εισοδημάτων.

Σε σχέση με προτάσεις για την έξοδο από την κρίση, ο Ερίκ Τουσσαίν, Πρόεδρος της επιτροπής για την Κατάργηση των Χρεών του Τρίτου Κόσμου – Βέλγιο, προτείνει την κατάργηση του Δημόσιου Χρέους. Και παρουσίασε ότι οι χώρες της Δύσης σε σχέση με το ΑΕΠ (Ακαθάριστο Εθνικό Προϊόν) έχουν τα ακόλουθα χρέη: Η Γερμανία 148%, η ΗΠΑ 100%, το Ηνωμένο Βασίλειο 400%, η Ιρλανδία 979%, η Ισπανία 169%, η Ελλάδα 168%, η Πορτογαλία 233% .

Ο Τουσσαίν, ιδιαίτερα για την Ελλάδα, έκανε την διάκριση για παράνομο Δημόσιο Χρέος, στο οποίο συμπεριλαμβάνει:

1. Χρέη που δημιουργήθηκαν κατά την δικτατορία του 1967 – 1974.
2. Χρέη των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004, που ενώ στον ελληνικό λαό παρουσιάστηκε προϋπολογισμός ύψους 1,3 δις ευρώ, ανήλθε επίσημα στα 14,2 δις ευρώ, στη δε πραγματικότητα ξεπερνά τα 20 δις ευρώ.
3. Συμβόλαια με ξένες εταιρείες ύψους 5 δις ευρώ, που αφορούν τα Πάτριот, ΟΤΕ – C41, ΟΣΕ, Νοσοκομεία, Μετρό.

Σε ότι αφορά τις αμυντικές δαπάνες, ανέφερε ότι στην Ελλάδα ανέρχονται στο 4% του ΑΕΠ, ενώ στην Γαλλία στο 2,4% και στη Γερμανία στο 1,4%.

Με αυτά τα δεδομένα διερωτάται: υπάρχει υποψία δυνατότητας αποπληρωμής του Δημόσιου Χρέους;

Ο Έλμαρ Αλτφάτερ, Πολιτικός Επιστήμονας, μέλος της ΑΤΤΑC- Γερμανία, διετύπωσε την άποψη, ότι η κρίση είναι σύνθετη. Είναι κρίση τροφίμων, κρίση ενέργειας, κρίση περιβάλλοντος και πολιτισμού. Η οικονομική κρίση δεν είναι η πιο σοβαρή.

Επισήμανε ότι ο ευρωπαϊκός χώρος και το ευρώ βρίσκονται σε κίνδυνο, και ότι δεν μπορεί να υπάρξει κοινό νόμισμα χωρίς να υπάρχει Ένωση Κρατών. Χρειαζόμαστε άλλες λύσεις, και όχι λύσεις από την αγορά που προκάλεσαν αυτή την καταστροφή.

Θα έπρεπε να αποκλείσουμε ή να καταργήσουμε τους οίκους αξιολόγησης, διότι αυτοί οι οίκοι πρώτα έδωσαν υψηλή βαθμολογία, πάρθηκαν δάνεια που οδήγησαν σε χρέη, και στη συνέχεια κατέβασαν την βαθμολογία αυξάνοντας έτσι τα οικονομικά βάρη στους λαούς.

Πρέπει να αυξηθεί ο ρυθμός ανάπτυξης για να βγούμε από τα χρέη. Υπάρχουν όμως περιορισμοί και δυσκολίες. Η πράσινη ανάπτυξη είναι μία προοπτική, αλλά πρέπει να ελεγχθεί για να μην την αντιστρέψει η σπέκουλα και οδηγηθεί η ρευστότητα στην σπέκουλα και όχι στην οικονομία.

Βρισκόμαστε σε παγίδα ρευστότητας και πρέπει να καταργήσουμε το χρέος.

Και αναφέρθηκε στον Αριστοτέλη, ο οποίος θεωρεί ότι από όλα τα επιτεύγματα του Σόλωνα (490 π.χ.) τα πιο σημαντικά ήταν το Σύνταγμα και η Σεισάχθεια, η κατάργηση του χρέους. Διότι η Σεισάχθεια ήταν προϋπόθεση για να λειτουργήσει η Δημοκρατία.

Στην δευτερολογία του είπε ότι η Ελλάδα μπορεί να ασκήσει πίεση. Ο κόσμος δεν είναι μόνο οικονομία, είναι και πολιτική, είναι και ηθική.

Ο Κούνιμπερτ Ράφερ, Οικονομολόγος, Αναπληρωτής Καθηγητής στο Πανεπιστήμιο της Βιέννης – Αυστρία, μας πρότεινε να κάνουμε αυτό που έκαναν οι Γερμανοί, όχι αυτό που λένε. Το 1953 (Πράξη του Λονδίνου) διεγράφηκε το 50% του χρέους της. Ένας από τους ευεργέτες της Γερμανίας εκείνη την εποχή υπήρξε και η Ελλάδα που δεν αποζημιώθηκε για τα έξοδά που της δημιούργησε η γερμανική κατοχή.

Το χρέος της Γερμανίας ανερχόταν στο 9 % του ΑΕΠ και τότε οι ίδιοι οι Γερμανοί αποφάσισαν πόσα θα πληρώσουν. Και τους έγινε διευκόλυνση, όποτε είχαν δυσκολία αποπληρωμής.

Μεταξύ των προτάσεων του κου Ράφερ για την λύση του προβλήματος, περιλαμβάνεται και η προστασία του Χρεώστη, ένα ανθρωπιστικό σήμερα πλαίσιο. Υπάρχει ένα δημόσιο συμφέρον, ο Χρεώστης πρέπει να χρηματοδοτήσει κάποιες κοινωνικές ανάγκες του λαού του.

Επισήμανε ακόμη την ανάγκη για δίκαιη μεταχείριση των πιστωτών, ότι όλοι θα ζημιωθούν εξίσου, και όχι να υπάρχει για κάποιους δικαίωμα προτίμησης. Το ΔΝΤ παραβιάζει αυτήν την αρχή, απαιτώντας δικαίωμα προτίμησης. Αλλά και ο Ευρωπαϊκός Μηχανισμός Στήριξης, ζητά επίσης δικαίωμα προτίμησης. Αυτό όμως έχει ως συνέπεια το «κούρεμα» να γίνεται όλο και πιο μεγάλο για τους ιδιώτες πιστωτές.

Και κατέληξε καταγγέλλοντας την ατομία των Ευρωπαίων, λέγοντας ότι όταν φοβάσαι πως θα πεθάνεις, τότε θα πεθάνεις.

Ο Φράνσις Βιρτς, πρώην Πρόεδρος της Ευρωομάδας GUE/NGL – Γαλλία, αναφέρθηκε στο Ευρωπαϊκό Ταμείο Ανάπτυξης και Αλληλεγγύης, για το οποίο καταβάλλεται προσπάθεια ώστε να συγκεντρωθούν ένα εκατομμύριο υπογραφές από πολίτες της Ευρωπαϊκής Ένωσης για να συζητηθεί από τους Ευρωπαίους Ηγέτες. Βασικά στοιχεία αυτής της Πρωτοβουλίας είναι, ότι τα αναγκαία ποσά θα προέλθουν από την φορολόγηση χρηματιστηριακών λογαριασμών, και ότι θα βρίσκεται εκτός των χρηματαγορών.

Και έκλεισε την ομιλία του παραθέτοντας τα λόγια του Γερμανού (φιλέλληνα) ποιητή Hoelderlin: εκεί που φυτρώνει ο κίνδυνος, εκεί φυτρώνει και αυτό που τον λυτρώνει.

Αυτές είναι λίγες από τις πάρα πολλές και ενδιαφέρουσες σκέψεις, που εκφράστηκαν στο όντως εξαιρετικό από κάθε άποψη αυτό Διεθνές Συνέδριο. Ο πολίτης που θέλει να καταλάβει τις αιτίες και τις συνθήκες που οδήγησαν την ανθρωπότητα στο χάος που βιώνουμε στις μέρες μας, αλλά και τις δυνατότητες και τις ευκαιρίες που υπάρχουν για μας και τα παιδιά μας, καλό θα κάνει να προμηθευτεί τα πρακτικά του Συνεδρίου όταν αυτά είναι διαθέσιμα.

Ίσως κανείς να ρωτήσει: η Ελλάδα, πώς φαντάζει μέσα σ' αυτό το πλαίσιο σκέψης; Θα μπορούσα να την παρομοιάσω με αεροσκάφος που απογειώθηκε για κάπου, και αντί να πάει προς τα μπρος, στερουμένη πιλότου, πέφτει προ τα πίσω. Μπορεί όμως ακόμα να φθάσει σε έναν προορισμό, να προσγειωθεί με ασφάλεια στην ευημερία. Γι' αυτό βέβαια απαιτείται εμείς οι ενεργοί πολίτες να πάρουμε το πηδάλιο στα χέρια μας, δηλαδή να αναλάβουμε τις ευθύνες μας, ο καθένας από το μετερίζι του. Είναι αλήθεια ότι αργήσαμε, και καθώς πέφτει το σκάφος θα προσκρούσει σε κάποια στέγη, αλλά δεν θα σκάσει στο έδαφος. Μπορούμε ακόμα να το οδηγήσουμε, πρώτα στην ανάπτυξη και αργότερα στη ευημερία.